

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

SUB SEMNUL STELELOR

Ecouri Pierdute

Cartea a XX-a

Traducere din limba engleză de
Ana-Maria Cioflec

PROLOG

Copacii foșneau, ramurile parcă șușotind între ele deasupra pământului lipsit de viață din pădure. Ceața învăluia trunchiurile netede, palide ca niște oase prelungi, și se învolbura prin pădurea întunecată. Deasupra coroanelor copacilor, cerul se întindea rece și lipsit de stele. Cu toate că luna nu se vedea, o lumină stranie strălucea printre copaci.

Ropotul tunător al unor labe a răsunat pe pământul sterp. Cei doi războinici s-au înălțat pe picioarele din spate și s-au năpustit unul asupra celuilalt, opintindu-se și răsucindu-se ca niște fantome în întuneric. Unul era cafeniu, celălalt, negru. Vântul zguduia copacii în timp ce motanul cafeniu, mișcându-și rapid umerii lați, a tintit o lovitură cruntă asupra adversarului. Motanul negru s-a ferit fără să-și ia privirea de la rivalul său, cu ochii mijiți de concentrare.

Războinicul maroniu a aterizat cu un bufnet în urma loviturii ratate și, nereușind să se întoarcă la timp, a simțit o mușcătură dureroasă. Șuierând, s-a înălțat din nou,

răsucindu-se pe labele din spate, și s-a năpustit asupra motanului negru, loviturile sale căzând ca niște pietre pe umerii acestuia.

Motanul s-a prăbușit sub greutatea loviturilor. A căzut la pământ, răsuflând chinuit. Războinicul cafeniu i-a brăzdat blana cu ghearele ascuțite precum spinii, iar nasul i-a fremătat la miroșul săngelui roșu și sărat care gâlgâia din rană.

Rapid ca un șarpe, motanul negru a alunecat din strânsoarea rivalului său, atacând neîncetat cu labele din față, când într-o parte, când în alta, până când războinicul maroniu a tresărit, dând un pic în spate. În timpul acelei tresăriri – un singur moment de neatenție –, motanul negru a sărit asupra lui și și-a însfipt adânc dinții în piciorul din față al războinicului.

Cu un urlet, acesta s-a scuturat, desprinzându-se din strânsoare și aruncându-i o privire plină de furie. Preț de o clipă, cele două pisici s-au fixat cu privirile. Apoi motanul negru s-a lăsat la pământ și s-a răsucit, ajungând sub burta albă ca zăpada a războinicului cafeniu. Dar războinicul s-a năpustit asupra sa înainte să se poată feri, agățându-i blana cu ghearele lungi și curbate și țintuindu-l la pământ.

— Te miști prea încet! a mărât războinicul cafeniu.

Simțindu-se prins de colții adversarului, motanul negru a început să se zvârcolească între fâlcile acestuia. Strânsoarea devinea tot mai puternică și în ochii războinicului se citea acum spaima.

— Ajunge!

Din umbră a apărut un motan cu blana săracă întunecată, vălurind ceața cu labele sale puternice.

Celelalte două pisici au înlemnit pentru o secundă, iar apoi s-au despărțit. Războinicul maroniu s-a aşezat, ținând

ridicată una dintre labele din față, ca și când l-ar fi durut. Motanul negru s-a ridicat anevoie și și-a scuturat blana, împrăștiind picături de sânge pe pământ.

— Ai avut niște mișcări bune, Șoim de Zăpadă, a dat din cap motanul sărgat către războinicul cu umerii lați; apoi și-a mutat privirea spre motanul negru. Ești din ce în ce mai bun, Blană de Adiere, dar va trebui să fii și mai rapid de atât, dacă vrei să învingi războinici mai puternici! Câtă vreme ești mai ușor decât oponentul tău, apeleză la iuțime și folosește propria-i greutate împotriva sa.

Blană de Adiere și-a plecat capul.

— Am să mă antrenez și mai mult, Stea de Tigru.

Un al patrulea motan a apărut din umbre. Dungile argintii de pe blana sa străluceau în timp ce l-a ocolit pe Stea de Tigru.

— Șoim de Zăpadă poate învinge orice războinic, a tors nou-venitul, cu voce mieroasă. Puține sunt pisicile înzestrate cu asemenea pricepere și forță.

Stea de Tigru și-a dezvelit colții:

— Taci din gură, Dungă Neagră! Șoim de Zăpadă își cunoaște foarte bine propria valoare.

— Eu voiam doar..., a început Dungă Neagră, nedumerit, dar Stea de Tigru l-a întrerupt din nou.

— În plus, este întotdeauna loc de îmbunătățiri!

Altă pisică a ieșit de după un copac, blana sa brună părând zdrențăroasă pe fundalul cenușiu și neted al scoarței, și a mormăit:

— Șoim de Zăpadă se bazează prea mult pe forța lui. Blană de Adiere, prea mult pe iuțime. Împreună ar forma un războinic grozav. Separat, însă, sunt vulnerabili.

— Stea Căzătoare! Șoim de Zăpadă l-a întâmpinat cu colții dezveliți pe motanul cu blana neîngrijită. Crezi c-o să primim sfaturi de la războinicul care nu a reușit să-l reducă la tăcere pe Pană de Gaiță?

Stea Căzătoare a zvâncnit din vârful cozii.

— Nu m-am așteptat ca spiritele din Clanul Stelelor să lupte cu atâtă îndârjire pentru a-l salva.

— Să nu-ți subestimezi niciodată inamicul, i-a răspuns Șoim de Zăpadă, întinzându-și laba și tresărend de durere.

Blană de Adiere își lingea zgârieturile adânci de pe coaste, limba înroșindu-i-se de propriul sânge.

— Trebuie să fim pregătiți, a mărât Stea de Tigru. Nu e de ajuns să putem învinge câte un inamic, pe rând. Trebuie să ne antrenăm până când vom putea doborî o patrulă întreagă cu o singură labă.

Blană de Adiere l-a privit cu ochii scânteietori:

— Eu deja îi pot învinge pe Salt de Iepure și pe Coadă de Frunză la antrenamente.

Privirea lui Stea de Tigru s-a întunecat.

— Antrenamentul e ceva, lupta e altceva! Războinicii luptă mai îndârjit când în joc e chiar viața lor.

— Pot lupta și eu mai îndârjit, i-a răspuns Blană de Adiere, înfigându-și ghearele în pământ.

— Ai mai multe motive să o faci decât alte pisici, a încuviințat Stea de Tigru.

În gâtlejul lui Blană de Adiere se ridica un mărât furios.

— Ai fost nedreptățit, a continuat blând Stea de Tigru.

— Se pare că doar voi v-ați dat seama de lucrul ăsta.

În întuneric, fața Tânărului Blană de Adiere părea și mai îngustă, aproape ca a unui pui.

— Eu ți-am spus că trebuie să te răzbuni! i-a amintit Stea de Tigru. Cu ajutorul nostru, vei pedepsi toate pisicile trădătoare.

Privirea lui Blană de Adiere devinea din ce în ce mai flămândă în timp ce războinicul masiv continua:

— Și toate pisicile lașe, care au stat și s-au uitat cum alții puneau laba pe ce ți se cuvenea tie.

— Începând cu Pană de Cioară! a mărât Blană de Adiere printre dinți numele tatălui său.

Stea Căzătoare a izbit aerul cu coada sa strâmbă:

— Ce a făcut vreodată tatăl tău pentru a te apăra?

Cuvintele sale erau înveninate cu amărăciune, ca otrăvite de propriile-i amintiri.

— Nu te-a apreciat niciodată! a adăugat Dungă Neagră.

Stea de Tigru a dat la o parte războinicul vărgat cu o smucitură a cozii.

— A încercat să te zdrobească, să te facă să fii slab!

— Nu a reușit! a scuipat Blană de Adiere cuvintele.

— Dar a încercat. Poate că și-a apreciat mai mult puii din Clanul Tunetului. Ăia trei pisoi nu ar fi trebuit să se nască niciodată!

Stea de Tigru a început să păsească spre Tânărul războinic, cu ochii scânteind, ținându-l cu privirea ca un șarpe care își hipnotizează prada.

— Ai fost hrăniti doar cu minciuni și cu slăbiciunile altora. Ai suferit, în timp ce alții au prosperat. Dar ești puternic! Îți vei lua revanșa. Tatăl tău și-a trădat clanul și te-a

trădat și pe tine. Iar Iaz de Frunză a trădat Clanul Stelelor găsindu-si o pereche.

— Îi voi face pe toți să plătească pentru ceea ce au făcut! a răspuns Blană de Adiere, dând nervos din coadă, cu ochii plini de ură. Mă voi răzbuna pe fiecare dintre ei.

— Tu ești un războinic demn de respect, Blană de Adiere, a intervenit și Stea Căzătoare. Nu poți trăi o viață născută din minciună. Loialitatea față de codul războinicilor îți curge prea adânc prin vine.

— Nu sunt ca ei, slab de înger!

Șoim de Zăpadă s-a ridicat în picioare.

— Continuăm antrenamentul?

Stea de Tigru a clătinat din cap.

— Pe tine te așteaptă o altă misiune.

Șoim de Zăpadă și-a îngustat ochii, privindu-l glacial.

— Care?

— Mai există o pisică Tânără, i-a spus Stea de Tigru. Are puteri însemnate. Trebuie să ni se alăture, ca lupta să fie egală.

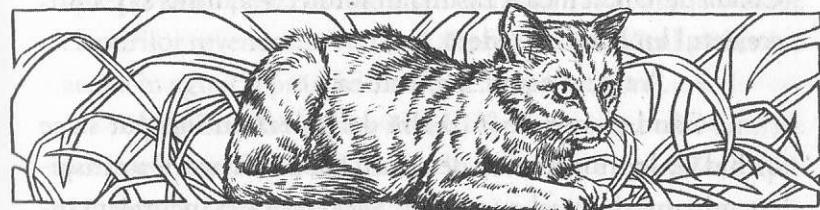
— Vrei să îi fac o vizită? a mieunat motanul amenințător.

Stea de Tigru a încuviințat.

— Arată-i-te în vise. Convinge-o că destinul îi va fi împlinit doar dacă luptă alături de noi. Du-te!

Pe când războinicul cu umerii lați le-a întors spatele și a dispărut alergând prin perdeaua de ceată, Stea de Tigru a mărăit în urma lui:

— Nu ar trebui să întâmpini nicio problemă. Este pregătită!

CAPITOLUL 1

Labă de Turturea tresărea în somn.

— Labă de Turturea! Labă de Turturea! strigau și se jeleau niște voci în jurul ei, în timp ce se zbătea, dusă de curentul ce o trăgea de blană și o învârtea în întunericul de nepătruns. Labă de Turturea!

Plânsetele erau pline de frică. Ramuri și copaci se rostogoleau pe lângă ea, duși de viitoră. Întunericul se căsca sub ea, întinzându-se atât de adânc, încât pisica s-a simțit sufocată de groază.

— Labă de Turturea! a răsunat singuratic scâncetul disperat al lui Coadă de Undă.

Cu o tresărire, ucenica a deschis larg ochii.

Sora ei, Labă de Iederă, s-a foit lângă ea.

— Visai? a întrebat-o pisica vărgată argintiu cu alb, ridicând capul și privind-o neliniștită. Te zbăteai ca un șoarece.

— Da, am avut un coșmar.

Labă de Turturea se lupta să-și țină mieunatul empatonat sub control. Inima îi bătea cu putere, iar plânsetul lui

Coadă de Undă încă îi răsună în minte. S-a întins și i-a lins
crestetul lui Labă de Iederă.

— A trecut acum, a mințit ea.

Când pleoapele lui Labă de Iederă au început să se închidă la loc, îngreunate de somn, Labă de Turturea a inspirat miroslul dulce al surorii ei. *Sunt acasă*, s-a încurajat singură. *Total este în regulă*. Însă inima încă îi bătea cu putere. S-a întins în culcușul ei, un fior alunecând spre vârful cozii, apoi s-a ridicat în patru labe. Pășind cu grija printre culcușuri, s-a îndreptat către ieșire.

Luminișul pustiu era scăldat în lumina lunii și, deasupra zidurilor de piatră care încurjau tabăra, orizontul era alburiu în lumina zoilor. Scâncetele pisoielor nou-născuți ai lui Mac de Zăpadă erau purtate de vânt dinspre vizuina puiilor, iar din celelalte vizuini se auzeau sforațuri. Ucenica a simțit pe bot atingerea stranie a aerului, rece și umedă. De multe luni, Labă de Turturea nu mai simțise pe limbă decât vântul uscat al secetei. Dar acum putea gusta prospetimea verde a pădurii, apetisantă și îmbătătoare.

Fuioare lungi de nori pluteau pe cerul presărat cu stele, împodobind Blana Argintie precum pânzele țesute de păianjeni. Se întreba dacă și Coadă de Undă veghea acum printre strămoșii îinstelați.

Îmi pare rău! Cuvintele au răsunat în mintea ei ca strigătul singuratic al unei bufnițe.

Deși lunga călătorie în amonte avusese loc cu un pătrar de lună înainte, amintirea ei încă o înfiora. Labă de Turturea călătorise cu Flacără de Leu și cu câte două pisici din celelalte clanuri, pentru a găsi castorii care blocaseră cursul apei și secaseră lacul. Împreună distruseseră barajul și eliberaseră

apa, pentru a putea umple lacul din nou. Iar acum teritoriile clanurilor reveneau la viață. O simțea în freamătușul pădurii, o auzea în agitația prăzii dincolo de pereții taberei.

Mândria îi umplea inima. Ea fusese cea care simțise prezența castorilor ce lucrau la blocarea cursului de apă. Ajutase la sfârșimarea barajului, iar acum toate clanurile aveau să supraviețuiască. Dar amintirea aceasta o și măhnea, o simțea dulce-amăruie ca pe o frunză de coada-șoricelului. Un curajos războinic din Clanul Râului, Coadă de Undă, murise în luptă cu marile creaturi brune; trupurile lor grele le făceau mai puternice decât vulpile, iar dinții lor galbeni erau mai fatali decât ghearele ascuțite ale pisicilor.

Amintirile din timpul călătoriei se învolburaseră în mintea lui Labă de Turturea încă de la întoarcere, iar moartea lui Coadă de Undă îi bântuia visele. Oare Flacără de Leu se simțea la fel? Nu îndrăznea să-l întrebe. Si nici nu îi putea destăinui lui Pană de Gaiță cât de adânc era întipărită călătoria în amintirile și în gândurile ei. Ar fi putut crede că este o pisică slabă. Si trebuia să fie puternică, fiindcă o aștepta un destin mare!

Cum s-ar fi putut ridica la înălțimea profeției trimise lui Stea de Foc în urmă cu multe luni? *Vor fi trei, neam din neamul tău, care ţin în labe puterea stelelor.*

Labă de Turturea era una dintre Cei Trei, alături de Flacără de Leu și de Pană de Gaiță. Gândul acesta încă o uluia. Era ucenică de mai puțin de o lună, iar acum purta pe umeri o responsabilitate mai mare decât avea oricare războinic matur. Ce ar fi putut face ea mai mult decât să șlefuiască puterea cu care fusese înzestrată, acea putere care o facea să se numere printre Cei Trei? Exersa în fiecare zi, cercetând

pădurea cât de adânc putea, ascultând, gustând, căutând cu simțurile sunete și mișcări pe care nici măcar Pană de Gaiță nu le putea percepă.

Labă de Turturea s-a ghemuit afară, în fața vizuinii, zbârlindu-și blana în aerul umed și închizând ochii. A lăsat în urmă senzația pământului de sub lăbuțele ei, a trecut peste miorlăitul pisoielor lui Mac de Zăpadă, care se foiau în cuib, și și-a lăsat simțurile să hoinărească. Pădurea se înfiora de viață, umplându-i simțurile de miresme și de sunete: păsări care își scuturau penele înainte să-și înceapă cântecul de dimineață, o patrulă a Clanului Umbrelor care ieșea din tabără cu pași adormiți, labele războinicilor păsind cu stângăcie pe pământul acoperit de acele alunecoase de pin. Miroslul înțepător de cătușnică, plantă ce creștea lângă cuibul părăsit de Două-Picioare, i-a învăluat simțurile. Clipocitul apei se înălța peste pârâul care năvălea printre bolovanii de la hotarul Clanului Vântului și parcă îi gâdila puful din ureche.

Ia stai aşa!

De ce se furișau două pisici pe lângă lac la ora asta?

Neliniștea i s-a strecurat pe sub blană; Labă de Turturea a deschis larg ochii. Ar fi trebuit să spună cuiva. Dar cum putea să le explice ce știe, fără să-și dea de gol putea secretă? *Flacără de Leu?* Nu. Nu putea să apeleze la mentorul ei. Dormea în vizuina războinicilor și ar fi fost imposibil să-l trezească fără să-i deranjeze pe ceilalți.

Pană de Gaiță? Bineînțeles! El dormea singur în vizuina pisicii-vraci de când Iaz de Frunză li se alăturase războinicilor. Labă de Turturea s-a grăbit să traverseze luminișul și și-a făcut loc printre lichenii care acopereau intrarea în grota înțunecoasă.

— Pană de Gaiță!

Ucenica a deschis larg ochii, încercând să se obișnuiască repede cu întunericul. S-a apropiat grăbită de culcușul motanului și l-a înghiotit cu nasul. Blana lui cenușie era ciufulită de somn, iar nasul îl ținea ascuns sub labă.

— Pleacă de aici! a mormăit el.

— E important, a suierat Labă de Turturea.

Motanul-vraci și-a înălțat bărbia și a deschis ochii albaștri, orbi.

— Eram în toiul unui vis! a bombănit el.

Labă de Turturea s-a încordat. Oare întrerupsese un mesaj din partea Clanului Stelelor?

— Tocmai eram pe cale să prind un șoarece. Pană de Gaiță și-a apropiat labele la distanță de o mustață una față de cealaltă. Eram *atât* de aproape!

Labă de Turturea și-a înăbușit un tors amuzat. Era reconfortant să știe că Pană de Gaiță avea și el vise obișnuite, în care alerga după șoareci, ca oricare altă pisică.

— Scuze.

— Nu e amuzant!

Pană de Gaiță s-a ridicat și și-a scuturat blana, iar Labă de Turturea s-a ferit din calea lui când a sărit din culcuș și s-a așezat ușor lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? Pană de Gaiță și-a lins una dintre labe și a început să-și curete mustătile.

— Două pisici se plimbă pe malul lacului.

Motanul și-a coborât laba și a privit lung ucenica. Labă de Turturea a clipit. Încă nu se obișnuise cu gesturile lui Pană de Gaiță: se purta de parcă vedea, deși era orb.

— Se îndreaptă spre teritoriul Clanului Tunetului?